

Samenleving

Rara dat ben ik. Dat komt eigenlijk zo. Toen mijn moeder van mij in verwachting was, vroeg mijn vader telkens opnieuw aan mijn moeder: ‘Wat zal het worden? Een jongetje of een meisje?’ Omdat ze het toch niet wisten, vonden ze het niet nodig om een naam voor mij te verzinnen.

‘Het wordt vast een meisje,’ zei mijn vader, toen mijn moeder al een hele dikke buik had.

‘Of een jongetje,’ lachte mijn moeder. ‘Meer smaken zijn er namelijk niet.’

Toen ik werd geboren en een meisje bleek te zijn, noemde mijn vader allerlei namen die mijn moeder dan weer afkeurde.

‘Afke.’

‘Nee.’

‘Boukje.’

‘Nee.’

‘Corrie.’

‘Nee ook niet.’

‘Sjoukje dan misschien?’

‘Hè nee.’

‘Weet je wat,’ zei mijn vader. ‘We laten het gewoon aan het toeval over.’ Dat vond mijn moeder wel een tof idee. Mijn vader moest natuurlijk wel de geboorteaangifte doen. Terwijl hij met de tram naar het stadhuis reed, had hij echt nog geen idee. In het stadhuis zei hij tegen de ambtenaar: ‘Ik kom de geboorte van mijn dochter aangeven.’

De ambtenaar was een meelevende man.
‘Gefeliciteerd!’ zei hij. ‘Ra, ra, hoe zal het meisje gaan heten?’

Mijn vader aarzelde niet meer. Hij werd helemaal blij.
‘Juist, ja dat is het. Schrijft u dat maar op Rara, dat is het. Mijn dochter heet Rara.’

Dus... Rara dat ben ik. Toen mijn vader thuiskwam en het aan mijn moeder vertelde moest deze huilen zo mooi vond ze de naam.

Nou is er buiten mijn naam nog wat bijzonders met mij aan de hand. Mijn vader en moeder zijn allebei hartstikke blond. Maar ik niet! Mijn haar is pikzwart. Ik had een hoofd vol kleine zwarte krulletjes toen ik nog een baby was. Nu heb ik een rastakapsel met aan elk staartje een paar kleurige kraaltjes. Gele, want dat kleurt zo leuk, vindt mijn moeder. Mijn ogen zijn blauw, net zo blauw

als die van mijn ouders. Maar mijn lijf is lekker bruin,
alsof ik altijd in de zon lig.
Natuurlijk heb ik wel eens aan mijn vader gevraagd hoe
dat toch komt, dat ik zo bruin ...